

Sygn. akt II PK 230/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko Miastu W.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 lutego 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 lutego 2016 r., sygn. akt VII Pa (...) Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa M. D. przeciwko Miastu W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 11 marca 2015 r., sygn. akt VI P (...), w którym Sąd oddalił powództwo w całości.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, jak również ocenę prawną dokonaną przez ten Sąd.

W ocenie Sądu odwoławczego zarzuty apelacji okazały się nieuzasadnione. Sąd Okręgowy uznał, że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy i wyczerpujący, a Sąd pierwszej instancji ocenił materiał dowodowy zgodnie z regułami logiki i własnym doświadczeniem.

Zdaniem Sądów rozpoznających przedmiotową sprawę rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika było uzasadnione i nastąpiło w terminie określonym w art. 52 § 2 k.p. Sądy uznały, że naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jakich dopuścił się powód miały charakter ciągły, a zatem termin jednego miesiąca, w którym pracodawca mógł rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, zaczął swój bieg w dacie ostatniego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, które miało miejsce 8 maja 2012 r. Sądy *meriti* jednoznacznie oceniły również zachowanie powoda polegające na zaniedbywaniu podopiecznych prowadzonego przez niego [...] Domu Dziecka oraz niewpuszczeniu przedstawicieli W. oraz Biura [x] w Urzędzie m.. W. na teren prowadzonego przez siebie ośrodka jako naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które uzasadniało dokonane rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd Okręgowy w W. dopuścił się oczywistej obrazy przepisów prawa materialnego, a konkretnie:

a) art. 211 pkt 5 k.p., art. 100 § 1 i § 2 pkt 3 k.p. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że powód pomimo tego, że w dniu 8 maja 2012 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, to miał prawny obowiązek wykonywać tego dnia polecenia służbowe zlecane mu przez Pozwanego;

b) art. 212 pkt 6 k.p. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że pozwany miał prawo żądać od Powoda, aby ten wykonywał polecenia służbowe będąc na

zwolnieniu lekarskim, w sytuacji gdy obowiązkiem pracodawcy jest zapewnienie wykonania przez pracownika zaleceń lekarza sprawującego nad nim opiekę zdrowotną, a więc umożliwienie pracownikowi powstrzymania się od świadczenia pracy w momencie przebywania na zwolnieniu lekarskim;

c) art. 52 § 2 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że pozwany zachował miesięczny termin do rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym, podczas gdy pozwany dowiedział się o ostatecznej przyczynie rozwiązania z powodem stosunku pracy przed dniem 26 kwietnia 2012 r., zaś oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy doręczył powodowi dopiero w dniu 3 czerwca 2012 r., co oznacza, że rozwiązanie z powodem stosunku pracy nastąpiło po upływie miesięcznego terminu określonego przez wspomnianą normę prawną;

d) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że sytuacje opisane przez pozwanego w oświadczeniu o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy są ciężkimi naruszeniami podstawowych obowiązków pracowniczych, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika wniosek całkowicie odmienny.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

1. odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku nieuwzględnienia wniosku z punktu 1;
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, wedle norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie wykazał aby Sąd Okręgowy faktycznie naruszył przepisy prawa w sposób oczywisty, uzasadniający przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma charakter

polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną prawną dokonaną przez Sądy w przedmiotowej sprawie. Przypomnieć w tym miejscu należy, że skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia i jej celem nie jest wzruszanie prawomocnych orzeczeń sądów, nieodpowiadających stanowisku jednej ze stron postępowania.

Należy podnieść, że słusznie zauważył Sąd Okręgowy, że w dniu 8 maja 2012 r. powód nie posiadał zwolnienia lekarskiego, które zwalniałoby go z pracy w tym dniu, w dodatku okłamał on przedstawicieli organów sprawujących nadzór nad działalnością prowadzonej przez niego placówki, mówiąc im, że zwolnienie takie przesłał pocztą, mimo że uzyskał je on dopiero następnego dnia, choć faktycznie dotyczyło ono również 8 maja 2012 r. Niezależnie jednak od tego godzi się zauważyć, że przełożeni powoda nie wymagali od niego świadczenia pracy w czasie, gdy przebywał on na zwolnieniu lekarskim, domagali się oni jedynie wpuszczenia ich na teren placówki, nad którą sprawowali z mocy prawa nadzór, a w której, i to pomimo zwolnienia lekarskiego, powód przebywał. W tej sytuacji nie można przyjąć, że powód odmówił świadczenia pracy w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim, uniemożliwił on jedynie sprawowania nadzoru nad prowadzoną placówką. W konsekwencji również zarzut naruszenia terminu, o którym mowa w art. 52 § 2 k.p. nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem opiera się on na dokonaniu odmiennej, niż to uczyniły Sądy rozpoznające sprawę, oceny stanu faktycznego i przyjęciu, że bieg terminu zaczął się w dniu 26 kwietnia 2012 r., a nie 8 maja 2012 r., co jednak nie jest możliwe w świetle argumentów przedstawionych powyżej.

Również zarzuty dotyczące oczywistego naruszenia przez Sąd art. 52 § 1 k.p. nie świadczą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ponownie, stanowią one jedynie polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sądy obu instancji, a zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Przepis ten obejmuje również zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów jedynie pośrednio, pod pozorem zarzutów dotyczących naruszeń o innym charakterze.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.